

Una xerradeta amb.....

CATALINA ODETTE LLOPIS

Tornem a ser aquí amb una nova entrega d'aquestes "xerradetes".

Aquesta vegada he escollit una dona que solia veure per ses grades quan jo jugava...

Sabia que era sa mare d'un jugador i sa dona d'en Nito (qui també havia jugat amb s'Alcazar)

El que no sabia és que ella també havia estat jugadora!

Així que he volgut saber alguna cosa més d'ella. Si voleu, anem a conèixer un poc a na Catalina Odette.

P: El teu nom complet és?

R: Catalina Odette Llopi

P: Ens vols dir quants anys tens?

R: Sí, clar que sí. En tenc 57.

P: Estàs casada amb...

R: En Nito Pons

P: I teniu fills?

R: Sí, dos. En Juan Francisco i en Javier.

P: Veig que aquí hi ha molts de plànols, a què et dediques?

R: Sóc arquitecte tècnic.

P: Ens dius un hobby?

R: Evidentment, es bàsquet, i també sa música...

P: I el teu menjar preferit?

R: Uf! M'agrada tot, però si n'he de dir un diré sa paella.

P: Ara digue'm un lloc que t'agradaria visitar.

R: Àfrica. M'agradaria molt anar-hi, però no sé si serà possible.

P: Mai se sap. I un lloc que ens recomanaries visitar?

R: Vietnam. És un lloc meravellós, són una gent molt amable i alegre. Realment són un poble autèntic!

P: M'han agafat ganes d'anar-hi! I com sempre, per acabar aquesta part més personal, digue'm què t'emportaries a una illa deserta?

R: (Riu) És un tòpic, però un llibre. És que si dic el meu homo i els meus fills, ja és molta cosa, no?

P: Molt bé, ara que ja sabem algunes coses més personals de tu, anem a saber què et lliga a s'Alcazar.

Com i quan comença sa teva relació amb s'Alcazar?

R: (Pensa) Uf! Fa molts anys, eren els anys 60 que deien i es va córrer sa veu que volien fer un equip de bàsquet de dones a s'Alcazar i unes quantes amigues i jo (que teníem entre 15 o 16 anys i no havíem tocat una pilota mai) ens vam presentar. Allà va començar tot. Ens entrenava en Jaume Carcellers i de segon o de preparador físic o algo semblant teníem el que avui és el meu marit. En Joan.

Realment sa meva relació com a jugadora va ser curta. Crec que van ser un parell d'anys perquè vaig anar a estudiar fora. Encara que als estius es feien uns tornejos i hi participava. Ho passàvem molt bé a s'Alcazar. Fins i tot me vaig plantejar seriosament si anar a estudiar fora o no!! Però al final vaig partir.

P: Si vas jugar tan poc temps, supòs que no vas tenir temps de jugar a cap categoria important, no?

R: Efectivament, hi ha jugadores que van començar amb jo i sí que van seguir més anys i van pujar de categoria, però jo no.

Crec recordar que tan sols vaig jugar a nivell de Menorca.

P: Quin era el vostre rival en aquell temps?

R: (Sense pensar) Ses alarenques! Eren molt "brutes" jugant, però també hem de reconèixer que eren molt bones.

També havia un equip de s'escola de Sant Josep que crec que es deia "Medina" o algo així, el Muebles Gali (que jugava a s'escola de La Salle).

(Riu i capeja) Bé, tothom era millor que nosaltres en aquell moment. Entre que la resta d'equips van començar abans que nosaltres a jugar, que nosaltres no "haviem vist" una pilota mai i que estàvem més pendents de si dúiem ses coletes i sa faldeta ban col·locades... No vegis com anava sa cosa.

P: Recordes alguna anècdota que vulguis compartir amb nosaltres?

R: Recordo una vegada que una jugadora s'havia fet mal i en aquell moment jo tenia sa pilota, i s'entrenador i tothom cridava "*tira sa pilota fora, tira sa pilota fora!*" i jo sense pensar nio un moment. Vaig i tir sa pilota a sa tanca des costat (saps que abans es camp era en mig de tanques...) Total que al final vam haver d'anar a cercar-la per dins ses mates.

P: Que bo! Devíeu ser un "quadro". Abans m'has dit que en Nito i en Carcellers vos entrenaven. Així que vas vas conèixer el teu marit aquí, no?

R: Sí, però en aquell moment, no havia res, érem amics i prou. Va ser després d'estudiar que vam començar a anar junts. I ja portem una trentena d'anys junts.

P: En un futur, veus alguna dona com a presidenta de s'Alcazar?

R: Per què no? Clar que sí, amb els temps que corren. Ara bé, no sé quina, eh?

P: Es teus fills també jugaven a s'Alcazar, els hi vàreu inculcar vosaltres o venien per iniciativa pròpia?

R: En principi els hi vam portar nosaltres, i de fet un d'ells ho va deixar prest. S'altre va jugar fins que s'en va anar a estudiar. Però li encantava jugar amb s'Alcazar.

P: Quina importància creus que té l'esport en general a la vida?

R: (Sense pensar) És bàsic! De petits i de grans. Moltes malalties que tenim de grans, no les tindríem si practiquéssim esport assíduament. És molt bo per descarregar tensions i per sentir-se bé.

P: Estic totalment d'acord amb el teu raonament. Sé que ets seguidora del Menorca Bàsquet, com veus es tema enguany?

R: Sa veritat és que no ho porten gaire bé. Ara que tenim ACB a Menorca, seria una pena que baixessin.

P: Me diries un candidat a fer una de ses nostres “xerradetes” i què li demanaries?

R: No ho sé, hi ha molta gent... Però ara se m'acud en Sirerol, que va jugar durant molts anys. I segurament li demanaria a veure què va ser per ell s'Alcazar.

P: Ho tindrè en compte. I per anar acabant, digue'm què t'ha donat s'Alcazar?

R: (Pensa) Uf! No ho sé. Vaig xalar molt a s'Alcazar, ja t'he dit que me va fer dubtar si anar a estudiar o no!

Ho passava molt bé allà, era una cosa nova. Hi havia al·lots i al·lotes jugant a la vegada. Abans gairebé ses al·lotes passejàvem per sa vorera contraria a sa dels al·lots i això de trobar-nos tots al Club, era una novetat.

P: Sí que ha canviat sí... I tu a s'Alcazar, que li has donat?

R: No es pot dir que li hagi donat molt, però se m'acut, sa il·lusió en que venia a jugar.

R: Digue'm un desig personal.

R: Per a jo?! No ho sé, pens que no puc demanar res més a sa vida. Tenc una feina que m'encanta i una família meravellosa... Demanaria quedar-me com estic.

P: Quina sort, tenir tot el que desitges. I per acabar, que li desitges a s'Alcazar?

R: Que li vagi molt bé. Que sempre tengui gent amb ganes de fer feina i coses per seguir endavant.

Moltes gràcies i fins un altre.

M'han xocat els desitjos de na Catalina . Un, per que és important tenir una feina que t'agradi (sobretot tenir-ne una) i per una altre banda, tenir una família ben avinguda. Dues coses molt importants per ser realment feliç . I resulta que són dues coses que malauradament avui en dia no trobes amb facilitat, no creis?

I per una altre banda, el que na Catalina desitja a s'Alcazar també m'ha fet pensar en qui vindrà darrera de nosaltres a seguir estirant d'aquest carro que de cada dia és més gros i més difícil de dur.

Vos imagineu en Siso de president? O es fill d'en Pito fent de l'actual Yeti? O ses bessones d'en Pere d'”Arbalejas”? I tots nosaltres a sa grada (o al bar, que segur que ja n'hi haurà) fent punt de creu i contant batalletes?

Al trio Paco-Pito-Yeti els haurem de fermar a sa cadira.

Bé, vaig a cercar algun/a candidat/a per sa pròxima “xerradeta”. Fins el més que ve, amics.